

a požadoval vedle toho 4500 Kč za to, že Petru K-ovi byt vůbec odstoupí, to jest pronájme, při čemž je ponechatí stranou, zda byl k tomu jako podnájemník oprávněn čili nikoli. Tato právní jednání jsou dle §§ 12 a 14 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n. zapovězena a dle § 29 téhož zákona trestna, arci nikoli soudně, nýbrž politickou okresní správou. Tím by sice trestnost soudní dle zákona lichovního nebyla vyloučena. Než musily by přistoupiti okolnosti, které, přesahující rámec, předpokládaný v uvedených §§ citovaného zákona, spadaly by již pod pojem pouštění se do pletich. Toho soud zrušovací v jednání obžalovaného neshledává. Nalézací soud poukázal k tomu, že byt měl býti postoupen pokoutně, nedovoleně, že bylo protizákonně obchodováno nábytkem a zařízením bytu za současného postupu bytu. Nehledě k tomu, že přímý odprodej nábytku z bytu, jehož se nájemník vzdává, novému nájemníku nelze dobře nazvat obchodováním nábytkem, není na odprodeji takovém v případě přítomném také nic pokoutního nebo podloutdného. Také postup bytu na jiného není takovým. Arci bylo jednání obžalovaného za zjištěných okolností zakázáno, ale tato povaha činu postižena je právě již ustanovením § 29 zákona shora uvedeného a nezakládá sama o sobě též skutkové podstaty pletich. Pokud tedy jde o nábytek a zařízení bytu, dopustil se ovšem obžalovaný přestupku přímého předražování, jímž též byl uznán vinným, k tomuto činu jeho však nepřistupuje nic, co by sahalo za odsouzením tím již postižené ohrožení zájmů bezprostředního nabyvatele nábytku a odůvodňovalo použití § 11 čís. 4 zákona o trestání válečné lichvy. Co se pak týče postoupení bytu, dlužno uvážiti i to, že, pokud není tu místa pro podřadění činu pod § 8 cit. zákona, nelze na postoupení, to jest pronájem nebo podpronájem bytu vůbec použití trestních ustanovení zákona o trestání válečné lichvy, poněvadž schází podmínka § 1 tohoto zákona. Byt jako takový není věc movitá a užívací právo, o něž tu vlastně jde, a jež se za nájemné přenáší na nájemníka, aby se po uplynutí doby nájemní zase vrátilo na pronajímatele, nelze rovněž podřaditi pod pojem předmětů potřeby jakožto věci movitých, sloužících přímo neb nepřímo k ukojení potřeb lidských a potřeb zvířat domácích. Není se tedy ani třeba obíratí otázkou způsobilosti jednání obžalovaného stupňovati cenu předmětu potřeby.

Čís. 975.

Objektem trestného činu dle § 199 a) tr. zák. jest v první řadě stát, pokud se týče jeho nárok na správné vykonávání spravedlnosti.

(Rozh. ze dne 30. října 1922, Kr I 696/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 17. února 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 199 lit. a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Uplatňujíc důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., stížnost namítá především, že čin stěžovatelův nevykazuje náležitosti skutkové podstaty zlo-

činu ve smyslu §§ 197, 199 a) tr. zák., by totiž z činu vznikla škoda. Škodu nemohl prý činem stěžovatelovým utrpět zejména ani stát na svém právu, dovědět se u výkonu spravedlnosti pravdy. Zmateční stížnost zdůrazňuje v této spojitosti skutečnost, že byl stěžovatel přes svědeckou výpověď Alberta M-a v obou stolicích pro přestupek předražování odsouzen. Námitka je právně bezpodstatná. Přisvědčiti sice dlužno zmateční stížnosti, pokud, byť ne zcela přesně, projevuje názor, že pojmový znak zločinu podvodu, vytčený v § 197 tr. zák. povšechně v ten smysl, že trestným činem má někdo na svém vlastnictví nebo na jiných právech utrpět škodu, je vlastním také skutkové podstatě § 199 a) tr. zák., neboť v § 199 tr. zák. praví se výslovně, že jednání, tamtéž pod a)—f) vypočtená, stávají se z povahy činu zločinem podvodu za podmínek § 197 tr. zák. Při skutkové podstatě § 199 a) tr. zák. je objektem činu trestného stát, právem pak, na němž trestným jednáním stát škodu má utrpět, jest jeho nárok, by se při výkonu spravedlnosti dověděl svými orgány, vykonávajícími soudnictví, pravdy. Nikoliv pouze toto abstraktní právo státu je dotčeno, nýbrž újmy doznává sám konkrétní účel práva, státu takto vyhrazeného, jednáním, přičicím se ustanovení § 199 a) tr. zák. Nesejde pak vzhledem ke znění § 197 tr. zák. na tom, zda v případě, o nějž tu jde, toto právo státu trestným jednáním skutečně poškozeno bylo, stačí, bylo-li jednání provázeno pachatelovým úmyslem, by stát na onom svém právu škodu utrpěl. Tento úmysl rozsudek u stěžovatele výslovně zjišťuje, dospívá však zároveň k případnému závěru, že výsledek, s jakým se činnost jeho potkala u Emilie T-ové, je pro posouzení této trestní věci nerozhodným stejně jako vliv, který mělo křivé svědectví Alberta M., vykonané v důsledku činnosti stěžovatelovy, na trestní věc, o kterou se jednalo, totiž skutečnost, že byl stěžovatel přes svědeckou výpověď M-a pro přestupek předražování odsouzen. Další námitka zmateční stížnosti, že stěžovatel, jemuž prý M. petrolej dodával, jednal v dobré víře, jest v rozporu se skutkovým zjištěním rozsudkovým, dle něhož stěžovatel ucházel se u M-a o křivé svědectví ve zlém úmyslu, aby stát na svém právu, dozvědět se u výkonu spravedlnosti pravdy, škodu utrpěl, a nenalézá mimo to ve výsledcích řízení, zejména v údajích Alberta M-a, ni nejmenší opory; jsou pak zejména v rámci vývodů, jimiž provádí zmateční stížnost důvod zmatečnosti hmotněprávní, nemístnými jakékoli úvahy o pohnutkách, z nichž M. vypovídal v ten smysl, jak se skutečně stalo, a nikoliv způsobem jiným. Pak ale pozbývá všeho podkladu i další námitka, že jednak M., sám jsa podezřelým z účasti na podloudném obchodu neb aspoň z přeplácení nejvyšších nebo »běžných« cen, byl prý ve smyslu § 153 tr. ř. oprávněn výpověď odmítnouti, jednak že prý neměl být vzhledem k ustanovení § 170 čís. 1 tr. ř. vzat do přísahy. V rozhodovacích důvodech se ostatně, byť v oné části jich, ve které se odůvodňuje výrok, odsuzující pro zločin dle §§ 197, 199 a) tr. zák. obžalovaného Alberta M-a, uvádí výslovně nejen, že proti vzetí jeho do přísahy nebylo při hlavním přelíčení činěno námitek, nýbrž že proti němu ani trestní řízení zavedeno, ani proti němu dle stavu věci žádné podezření činu trestného nebylo, který by mohl být předmětem soudního stíhání. Není konečně, pokud jde o stěžovatele, bez významu ani skutečnost, že nebyl uznán vinným spoluvinou na zločinu podvodu, spáchaném Albertem M., ve smyslu §§ 5, 197, 199 a) tr. zák., nýbrž samostatným zločinem dle

§§ 197, 199 a) tr. zák., spáchaným tím, že se u jmenovaného, jakož i u Emilie T-ové vědomě o křivé svědectví ucházel.

Čís. 976.

Pokud jest lesní orgán oprávněn konati domovní prohlídku.

Ke skutkové podstatě přestupku § 312 zák. stačí, že vrchnostenská osoba byla ve všeobecném výkonu své služby.

(Rozh. ze dne 30. října 1922, Kr I 799/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 13. června 1921, pokud jím byli obžalovaní dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločin veřejného násilí dle § 81 tr. zák., vyhověl jí však, pokud byli obžalovaní týmž rozsudkem sprostěni z obžaloby pro přestupek dle § 312 tr. zák., zrušil v tomto směru napadený rozsudek a odkázal věc příslušnému okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Dle skutkových zjištění napadeného rozsudku odebral se přísežný hajný Gustav H. dne 13. listopadu 1920 k domu obžalovaných, by se tam ve své vlastnosti jako přísežný lesní orgán poohlédl po dříví, z lesa prý odcizeném, pokud se týče by tam vykonal domovní prohlídku, jak ohlásil manželce prvého obžalovaného Václava W-a st., Marii W-ové, s níž se cestou setkal, a jež na to odvětila, jen aby šel sebou. Jak rozsudek dále zjišťuje, bylo jmenovanému hajnému předchozího dne dělníkem K-em sděleno, že byl jistou ženou upozorněn, že W-ovi ukradli v panském revíru dříví, a že je ukryli na sousedním pozemku K-ově pod listím; hajný vykonal na to v lese prohlídku a našel na místě, kde den před tím W-ovy přistihl, čerstvě uřezané kusy dříví, ukryté pod roštím a listím, načež se odebral do vesnice, by proto obžalovaným domluvil. Obžalovaní vyřídili se z domu, do něhož Marie W-ová byla napřed pospíšila, Arnošt W. křičel na hajného: »Ty cikáne, pamatuj si to, dopadneme-li tě mezi čtyřmi očima, zabijeme tě«, Václav W. ml. křičel: »Pak musíš pod mýma rukama scípnouti, dostanu-li tě samotného; ti lidé, kteří ti strkají peníze do rukou, smějí stromy krásti«, Václav W. st. zasadil konečně hajnému štulec do prsou a hrozil mu, že ho uhodí dýmkou do obličeje. Jednání obžalovaných, v němž rozsudek spatřuje jednak nebezpečné pohružky, jež jsou způsobilé, vzbuditi v ohroženém mínění, že budou při jeho dalším zakročení uvedeny ve skutek, jednak skutečné násilné vztažení rukou, přimělo hajného dle dalšího rozsudkového zjištění k tomu, že od zamýšleného služebního výkonu upustil. Slova obžalovaných Arnošta W-a a Václava W-a ml. zakládají konečně dle přesvědčení nalézacího soudu slovní urážky. Rozsudek dospívá k závěru, že obžalovaní jednali v úmyslu, domovní prohlídku zmařiti, a že by jich jednání zakládalo skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí ve smyslu § 81 tr. zák. i přestupku dle § 312 tr. zák. Než nalézací soud sprostil obžalované z obžaloby na ně pro tyto činy trestné vznesené dle rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku proto, že se